

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 24 października 2017 roku

Pozwem z dnia 14 marca 2017 roku U. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. (dalej jako (...), Fundusz) wniósł o zasądzenie od pozwanej Z. B. S. kwoty 15.104,08 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu podano, że wierzytelność dochodzona pozwem powstała w wyniku zawarcia przez pozwaną w dniu 13 kwietnia 2005 roku z Bank (...) S.A. umowy pożyczki, z której warunków pozwana nie wywiązała się w ustalonym terminie. W dniu 26 stycznia 2016 roku pierwotny wierzyciel miał dokonać przelewu przysługującej mu wierzytelności na rzecz powoda. Powód wskazał, że na kwotę dochodzoną pozwem składają się: 12.137,80 złotych tytułem niespłaconego kapitału, 791,90 złotych tytułem odsetek umownych naliczonych przez wierzyciela pierwotnego oraz 1.278,02 złotych tytułem odsetek karnych (pozew k. 2).

W dniu 31 marca 2017 roku tut. Sąd w sprawie o sygn. akt II Nc 11259/17 wydał nakaz zapłaty, w którym uwzględnił żądanie pozwu w całości (nakaz zapłaty k. 28).

W dniu 12 czerwca 2017 pozwana wniosła sprzeciw od w/w orzeczenia, zaskarżając je w całości, wnosząc o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Pozwana zakwestionowała w pierwszej kolejności legitymację czynną powoda podnosząc, że z załączonej do pozwu dokumentacji nie wynika, aby powód nabył wierzytelność dochodzoną w niniejszym postępowaniu, bowiem brak jest w niej wskazania personaliów pozwanej oraz przenoszonej wierzytelności. Podniosła ponadto, że umowa pożyczki zawarta przez pozwaną z wierzycielem pierwotnym nosi inny numer niż wskazany w wykazie dłużników dołączonym do pozwu. Kolejno pozwana zakwestionowała, aby Bank (...) S.A. wykonał umowę pożyczki z dnia 13 kwietnia 2005 roku, tj. aby przelał na podany w umowie rachunek bankowy kwotę pożyczki w wysokości 15.000 zł. Finalnie pozwana podniosła zarzut przedawnienia roszczenia, bowiem miała ona dokonać spłaty pożyczki do dnia 13 kwietnia 2010 roku, wobec czego roszczenie powoda przedawniło się z dniem 13 kwietnia 2013 roku (sprzeciw k. 32-34).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 13 kwietnia 2005 roku między Bankiem (...) S.A. z siedzibą w W. jako Bankiem a Z. S. jako „pożyczkobiorcą” została zawarta umowa pożyczki nr (...), na podstawie której Bank udzielił pożyczkobiorcy pożyczki w kwocie 15.000 zł na okres od dnia 13 kwietnia 2005 roku do dnia 13 kwietnia 2010 roku, zaś pożyczkobiorca zobowiązał się do zwrotu pożyczki wraz z należnymi odsetkami w terminach i wysokości określonej w umowie oraz zapłacenia prowizji i opłat wynikających z umowy. Zgodnie z § 5 ust. 2 umowy, uruchomienie pożyczki miało nastąpić w formie bezgotówkowej poprzez przelew na rachunek wskazany w umowie kwoty 13.650 zł. Pożyczka miała być spłacana w ratach wynoszących na dzień podpisania umowy 326,07 zł, płatnych co miesiąc, w 13 dniu miesiąca (§ 7). Postanowienie zawarte w § 13 ust. 1 i 2 umowy przewidywało, że Bank mógł wypowiedzieć umowę w całości lub części, jeśli pożyczkobiorca nie dotrzyma warunków udzielenia pożyczki, w szczególności nie zapłaci w terminie określonym w umowie pełnych rat pożyczki za co najmniej dwa okresy płatności, po uprzednim wezwaniu pożyczkobiorcy do spłaty zaległych rat w terminie 7 dni od otrzymania wezwania, przy czym okres wypowiedzenia wynosił 30 dni. Następnego dnia po upływie okresu wypowiedzenia pożyczkobiorca był zobowiązany do zwrotu pożyczki wraz z należnymi odsetkami (umowa pożyczki k. 3-6).

W dniu 26 stycznia 2016 roku między Bankiem (...) S.A. a (...) została zawarta umowa przelewu wierzytelności, na podstawie której Bank przełał na rzecz nabywcy wierzytelności opisane w Załączniku nr 2 do umowy. Stosownie do w/w Załącznika, przedmiotem umowy była wierzytelność przysługująca Bankowi względem Z. S.. Jako „unikalny numer ID pożyczki/kredytu nadany przez Bank” wskazano (...), jako datę uruchomienia – 13 kwietnia 2005 roku, kwota niespłaconego kapitału wynosić miała 12.137,80 złotych, kwota niespłaconych odsetek – 791,90 złotych, kwota niespłaconych odsetek karnych – 1.278,02 złotych (umowa przelewu wierzytelności k. 7-18, „Załącznik 2 – wykaz dłużników” k. 19).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dowody z dokumentów złożonych do akt przez strony. W odniesieniu do dokumentów, które zostały przedłożone w formie zwykłych kserokopii, strony nie zakwestionowały rzetelności ich sporządzenia ani nie żądały złożenia przez stronę przeciwną ich oryginałów (zgodnie z art. 129 kpc). Również i Sąd badając te dokumenty z urzędu, nie dopatrywał się w nich niczego, co uzasadniałoby powzięcie jakichkolwiek wątpliwości co do ich wiarygodności i mocy dowodowej, dlatego stanowiły podstawę dla poczynionych w sprawie ustaleń. W ocenie Sądu dowody te, w zakresie, w jakim stanowiły podstawę poczynionych w niniejszej sprawie ustaleń faktycznych, tworzą razem zasadniczo spójny i nie budzący wątpliwości w świetle wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, a przez to zasługujący na wiarę materiał dowodowy.

Dodatkowo czyniąc ustalenia faktyczne Sąd uwzględnił zgodne twierdzenia stron w trybie art. 229 kpc oraz twierdzenia strony, którym przeciwnik nie zaprzeczył w trybie art. 230 kpc.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo nie jest zasadne i nie zasługuje na uwzględnienie. Nie ulega wątpliwości, iż podstawę merytorycznego rozstrzygnięcia każdej sprawy cywilnej stanowi materiał procesowy (tzn. fakty i dowody) zebrany w toku postępowania, o czym przesądza treść art. 316 § 1 i art. 328 § 2 ustawy z dnia 17 listopada 1964 roku – Kodeks postępowania cywilnego (tj. Dz. U. z 2016 roku, poz. 1822 ze zm., powoływany dalej w skrócie jako kpc). Jednak zgodnie z art. 6 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 roku – Kodeks cywilny (tj. Dz. U. z 2017 roku, poz. 459, powoływany dalej w skrócie jako kc) oraz art. 232 kpc to strony obowiązane są wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Powyższe przepisy stanowią normatywną podstawę zasady kontradiktoryjności, zgodnie z którą ciężar dowodu spoczywa na stronach postępowania cywilnego. To one są wyłącznym dysponentem toczącego się postępowania, do nich należy gromadzenie materiału i wreszcie to one ponoszą odpowiedzialność za jego wynik (vide: uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 1996 roku, I CKU 45/96, OSNC 1997, nr 6–7, poz. 76, z glosą A. Zielińskiego, Palestra 1998, nr 1–2, s. 204; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 marca 1997 roku, II CKN 70/96, OSNC 1997, nr 8, poz. 113). Są one także konsekwencją fundamentalnej cechy prawa cywilnego którą jest **równorzędność podmiotów stosunków cywilnoprawnych**, a nie podporządkowanie jednego podmiotu prawa innemu podmiotowi. Tym samym podmioty zbiorowe, nawet prowadzącej działalność gospodarczą w bardzo szerokim i rozległym zakresie, nie mogą być nigdy traktowane w sposób bardziej uprzywilejowany niż osoby fizyczne – w tym także w kwestii obowiązku udowodnienia istnienia i wysokości dochodzonego roszczenia.

Zatem w niniejszej sprawie to powód był zobligowany do wykazania, iż zgodnie z przepisami prawa cywilnego pozwana jest zobowiązana do uiszczenia na jego rzecz kwoty dochodzonej pozwem. Jednak dokonując analizy zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd uznał, iż nie wykazano istnienia po stronie pozwanej takiego obowiązku, co w efekcie musiało skutkować podjęciem merytorycznego rozstrzygnięcia w postaci oddalenia powództwa.

W ocenie Sądu wszystkie zarzuty podniesione przez stronę pozwaną w sprzeciwie okazały się trafne, co skutkowało ostatecznie uznaniem powództwa za niezasadne. Strona powodowa, na której spoczywał ciężar udowodnienia istnienia dochodzonej wierzytelności, z powyższego się nie wywiązała, co więcej, nie odniosła się w ogóle do stanowiska strony pozwanej.

W pierwszej kolejności pozwana podniosła zarzut braku legitymacji czynnej po stronie powodowej. Legitymację tę powód uzasadnił dokonany w oparciu o art. 509 kc przelewem wierzytelności mającej przysługiwać wierzycielowi

pierwotnemu - Bankowi (...) S.A. wobec pozwanej Z. S.. Nie ulega wątpliwości, że podstawowym warunkiem skuteczności umowy cesji w odniesieniu do konkretnej wierzytelności, rodzącym uprawnienie cesjonariusza do jej dochodzenia na drodze sądowej jest ustalenie, iż wierzytelność scedowana jest tożsama z wierzytelnością dochodzoną.

W niniejszej sprawie takiego wniosku nie można jednak wyprowadzić z materiału dowodowego zgromadzonego w toku postępowania. W ocenie Sądu analiza dołączonych do pozwu dokumentów, tj. umowy pożyczki nr (...) łączącej Bank (...) S.A. i Z. S. oraz umowy przelewu wierzytelności zawartej między Bankiem w (...), nie prowadzi do wniosku, że przedmiotem przelewu była wierzytelność wynikająca z w/w umowy pożyczki. Choć dane osobowe dłużnika i „data uruchomienia” pożyczki opisane w załączniku do umowy przelewu wierzytelności – wyciągu z wykazu dłużników są zgodne z danymi dotyczącymi umowy pożyczki nr (...), to jednak inny jest numer umowy, który opisano jako „unikalny numer ID pożyczki/kredytu nadany przez Bank” ((...)). Z tej przyczyny Sąd nie mógł przyjąć, iż wierzytelność objęta umową przelewu z dnia 26 stycznia 2016 roku jest tożsama z wierzytelnością, która przysługiwała wierzycielowi pierwotnemu z tytułu umowy pożyczki nr (...) zawartej z Z. S. w dniu 13 kwietnia 2005 roku. Powód nie przedstawił natomiast żadnych innych dokumentów, z których wynikałoby, że mimo innego oznaczenia numeru pożyczki zastosowanego w wykazie dłużników, cesja dotyczyła właśnie tej umowy, którą wskazano w pozwie jako podstawę roszczenia. Już powyższa okoliczność samoistnie przemawiała za koniecznością oddalenia powództwa.

Kolejno pozwana podniosła, że powodowy Fundusz nie wykazał, by Bank (...) S.A. spełnił świadczenie będące przedmiotem umowy z Z. S., tj. że faktycznie dokonał przelewu kwoty pożyczki na rachunek bankowy wskazany w umowie, do czego był zobowiązany na mocy § 5 ust. 2 umowy. Powyższemu argumentowi również należało przyznać słusność. Istotnie, strona powodowa nie udowodniła poprzez złożenie wyciągu z rachunku bankowego, o którym mowa w umowie, iż dyspozycja przekazania kwoty pieniężnej, wskazanej w powyższej umowie pożyczki, na rzecz pozwanej została zrealizowana. Ponadto powód nie wskazał też w ogóle, czy pozwana wywiązywała się z obowiązku jej spłaty, z jaką datą przestała ten obowiązek realizować i kiedy umowa została wypowiedziana – co uprawniało Bank do potraktowania niespłaconej kwoty pożyczki jako świadczenia przeterminowanego i pobierania od niego odsetek. Nawet więc gdyby uznać, że Załącznik 2 do umowy przelewu wierzytelności dotyczy umowy z dnia 13 kwietnia 2005 roku, to – przy tak sformułowanym zarzucie pozwanej – brak jakiegokolwiek dokumentacji w omawianym zakresie czyni ten dokument zupełnie pozbawionym mocy dowodowej. Sąd nie jest w stanie bowiem zweryfikować, skąd wzięły się kwoty: niespłaconego kapitału (12.137,80 zł), niespłaconych odsetek (791,90 zł) i niespłaconych odsetek karnych (1.278,02 zł) i czy zostały naliczone prawidłowo. To zaś czyni roszczenie będące przedmiotem pozwu nieudowodnionym także co do wysokości.

Wreszcie, nawet gdyby dwa poprzednie zarzuty okazały się nieskuteczne, za trafny należało uznać ostatni z zarzutów strony pozwanej, a mianowicie zarzut przedawnienia roszczenia dochodzonego w drodze niniejszego powództwa. Stosownie do art. 117 § 1 i 2 kc z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu; po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Zgodnie natomiast z art. 118 kc jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz **roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata**. Stosownie do art. 120 § 1 w zw. z art. 123 § 1 kc bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne, natomiast przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia, przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje lub przez wszczęcie mediacji.

Z umowy pożyczki z dnia 13 kwietnia 2005 roku wynika jednoznacznie, że roszczenie o zwrot świadczenia będącego przedmiotem umowy stało się wymagalne z datą 14 kwietnia 2010 roku, gdyż dzień 13 kwietnia 2010 roku był ostatnim dniem okresu, na który pożyczka została udzielona. Nie ulega też wątpliwości, że na gruncie niniejszej sprawy obowiązuje trzyletni termin przedawnienia, ponieważ roszczenie o zwrot udzielonej pożyczki ma związek z prowadzoną przez bank (przedsiębiorcę) działalnością gospodarczą. Należy przy tym pamiętać, że przedawnienie biegnie oddzielnie w stosunku do każdej z rat, więc poszczególne raty kredytu przedawniły się po upływie trzech lat

licząc od dnia, w którym rata powinna zostać zapłacona zgodnie z zawartą umową kredytową. Powód nie wykazał żadnym przeciwdowodem, by bieg przedawnienia został przerwany, czy to przez jakąkolwiek czynność podjętą przez wierzyciela pierwotnego w celu dochodzenia zaspokojenia roszczenia, czy to przez rozmowy podejmowane z pożyczkobiorcą lub uznanie przez niego roszczenia. Nie wskazał też innej daty, z jaką roszczenie mogłoby stać się wymagalne, np. poprzez udzielenie prolongaty w spłacie zadłużenia. Mając na względzie powyższe rozważania należało zatem przyjąć, że roszczenie objęte przedmiotowym pozwem przedawniło się z dniem 14 kwietnia 2010 roku. Pozew został wniesiony dnia 14 marca 2017 roku, a więc po upływie tego terminu.

Mając na uwadze wszystkie powyższe okoliczności, Sąd podjąć merytoryczne rozstrzygnięcie w postaci oddalenia powództwo (pkt I sentencji wyroku).

O kosztach postępowania (pkt II sentencji wyroku) Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 99 kpc, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za jego wynik. Nie ulega wątpliwości, iż pozwana jest stroną wygrywającą niniejszy proces. Na zasądzone na jej rzecz koszty złożyła się kwota 3.600 złotych tytułem wynagrodzenia pełnomocnika będącego radcą prawnym, które Sąd ustalił na podstawie § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 roku poz. 1804 ze zm.) w brzmieniu obowiązującym w dacie wytoczenia powództwa. Do akt sprawy nie dołączono dowodu uiszczenia opłaty skarbowej od dokumentu pełnomocnictwa udzielonego przez pozwaną.

Mając na uwadze powyższe okoliczności i treść przepisów prawa, Sąd orzekł jak w sentencji.

Zarządzenie: (...).